

Subjekt a čas

Subjekt se děje, je součástí událostného dění, které si ho vytvořilo za účelem své integrity, svého sjednocení v celek. Subjekt události není tedy ničím samostatným, na události (na událostném dění) nezávislým. Subjekt trvá tím, že se k sobě vždy znovu jakoby vrací (tj. navazuje na sebe a v tom smyslu ,trvá', ale nemůže se k sobě vrátit poté, když událost již nastala a ustala, tj. když skončila zvnějšněním (subjekt se z tohoto stavu nemůže vrátit k sobě, protože už přestal být nesen událostí jako celkem tj. přestal ,být'. (Hegelův koncept návratu absolutního ducha k sobě je proto třeba i z tohoto důvodu odmítnout. Ani aplikace na subjekt tu neobstojí: nejen v běžném, třeba aristotelském pojetí času, ale ani v jiném pojetí času nelze chápat subjekt jako něco jen vnitřního, co se ke své niternosti může ze svého zvnějšnění vrátit k nějaké „nové niternosti“.)

(Písek, 190515-1.)